

Sygn. akt III A Ua 1000/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janina Cieślukowska (spr.)
Sędziowie:	SSA Irena Różańska-Dorosz SSO del. Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku L. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ekwiwalent pieniężny z tytułu prawa do bezpłatnego węgla

na skutek apelacji L. S.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 14 czerwca 2012 r. sygn. akt V U 309/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca L. S. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 20 lutego 2011 r., na podstawie której organ rentowy odmówił mu prawa do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla.

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Legnicy oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Sąd ten ustalił, że wnioskodawca L. S. urodził się (...)r. Był zatrudniony od 29 stycznia 1974 r. do 05 kwietnia 1988 r. w (...) - Zakład (...) w L.:

- w okresie od 29 .01.1974 r. do 31.12.1978 r. na stanowisku górnika pod ziemią,
- od 01.01.1979 r. do 30.06.1979 r. na stanowisku górnika strzałowego pod ziemią,

- od 01.07.1979 r. do 30.09.1980 r. na stanowisku górnika instruktora strzałowego pod ziemią,
- od 01.10.1980 r. do 03.01.1982 r. na stanowisku sztygara zmianowego oddziału robót przygotowawczych,
- od 04.01.1982 r. do 30.06.1986 r. na stanowisku górnik instruktor strzałowy pod ziemią,
- od 01.07.1986 r. do 05.04.1988 r. na stanowisku sztygara zmianowego pod ziemią.

W wymienionym okresie wnioskodawcy wypłacany był ekwiwalent węglowy.

Decyzją z dnia 30 marca 1988 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał wnioskodawcy rentę inwalidzką. Prawo do emerytury wnioskodawca nabył od dnia 02 października 2007 r.

W dniu 30 października 2007 r. L. S. złożył wniosek o wypłatę ekwiwalentu z tytułu prawa do bezpłatnego węgla za rok 2002 dla uprawnionych emerytów i rencistów z przedsiębiorstw robót górniczych.

Wnioskodawca otrzymywał deputat węglowy do 31 grudnia 1996 r., w latach 2002-2007 nie pobierał ekwiwalentu lub bezpłatnego węgla w naturze.

Decyzją z dnia 17 grudnia 2007 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do bezpłatnego węgla. W wyniku odwołania wnioskodawcy Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie V U 412/08 oddalił odwołanie wnioskodawcy. W wyniku wniesionej apelacji ubezpieczonego Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie III A Ua 1156/08 oddalił apelację wnioskodawcy. Wnioskodawca ponowny wniosek o przyznanie prawa do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla za rok 2010 i 2011 złożył w dniu 06.02.2012 r. W zaskarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych w L. odmówił ubezpieczonemu prawa do ekwiwalentu węglowego za rok 2010 i rok 2011.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał odwołanie za nieuzasadnione. Wnioskodawca nie spełnia przesłanek niezbędnych do uzyskania prawa do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla. Przedsiębiorstwo, w którym wnioskodawca był zatrudniony – tj. (...) Zakład (...) w L. ani Zakład (...) w L., z których wnioskodawca przechodził na emeryturę górniczą nie był objęty układem zbiorowym pracy z dnia 21 grudnia 1991 r. Dlatego brak jest podstaw do wypłaty ubezpieczonemu spornego świadczenia.

Z wyrokiem tym nie zgodził się wnioskodawca wywodząc apelację, w której zarzucił, iż zostały mu odebrane prawa nabyte, co jest sprzeczne z Konstytucją. Zarzucił ponadto naruszenie zasady równego traktowania i prawa do jednakowego wynagrodzenia za tą samą pracę, wskazując, że w świetle prawa są dwa rodzaje górników o tych samych uprawnieniach.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku i przyznanie prawa do ekwiwalentu.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji zastosował właściwe przepisy prawne, które przytoczył i przeanalizował w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Sąd Apelacyjny w pełni przychylił się do powyższych ustaleń oraz dokonanej przez Sąd I instancji wykładni przepisów.

Trafnie uznał Sąd I instancji, że wnioskodawca nie spełnia przesłanek do uzyskania prawa do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla, a Sąd Apelacyjny w pełni to stanowisko podziela.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że aby nabyć uprawnienie dochodzone przez wnioskodawcę należy spełnić łącznie trzy przesłanki. Zgodnie bowiem z treścią art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 2007 r. o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw górniczych (Dz.U. nr 147, poz. 1031)

osobami uprawnionymi do spornego świadczenia są: emeryci i renciści mający ustalone prawo do emerytury lub renty, którzy pobierali bezpłatny węgiel w naturze od przedsiębiorstw robót górniczych lub przeszli na emeryturę lub rentę z tych przedsiębiorstw oraz wdowy, wdowcy i sieroty mający ustalone prawo do renty rodzinnej po byłych pracownikach przedsiębiorstw robót górniczych, uprawnionych do bezpłatnego węgla na podstawie Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zakładów górniczych z dnia 21 grudnia 1991 r., i którzy uzyskali emeryturę lub rentę przed dniem 1 stycznia 2007 r., a po dniu 31 grudnia 2001 r. nie pobierali ekwiwalentu.

W niniejszej sprawie zostało ustalone, że wnioskodawca nie spełnił pierwszej z wymienionych powyżej przesłanek, warunkujących przyznanie uprawnienia do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla, albowiem nie był osobą uprawnioną do bezpłatnego węgla na podstawie Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zakładów górniczych z dnia 21 grudnia 1991 r., ponieważ ostatni zakład pracy wnioskodawcy nie był tym układem objęty.

Jak wskazano już powyżej wszystkie przesłanki niezbędne do uzyskania prawa do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla muszą być spełnione łącznie, a zatem niespełnienie jednej z nich wyklucza możliwość uzyskania prawa do dochodzonego świadczenia.

Mając powyższe rozważania na uwadze należało zatem uznać za zasadne stanowisko Sądu Okręgowego, że wnioskodawca nie korzysta ze statusu osoby uprawnionej w myśl przepisów ustawy, stanowiącej podstawę jego roszczeń.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny, podzielając stanowisko Sądu I instancji, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.